

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ו' אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיּוֹפֵי:

כו חוֹנֵי הַמַּעֲגֵל הָיָה גָדוֹל מְאֹד. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ שָׁם בְּסֻגְיָא זֹו: 'דְּכַד הָוָה עָיִל לְבֵי מִדְרָשָׁא, כָּל קְשִׁיָּא דִּהְוֹו לְהוּ לְרַבָּנָן הָוָה מְפָרַק לְהוּ, כִּי לֹא הָיָה שׁוּם פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה נִסְתָּר מִמֶּנּוּ. וְעַל כֵּן שָׂאֵל, מִי אֵיכָא דְנָיִם שְׁבַעֲיִן שָׁנִין. הֵינּוּ שְׂאִיךְ אֶפְשָׁר לְפַל לְבַחֲיַנְתָּ שִׁינָה מְכָל הַשְּׁבַעֲיִם פָּנִים, כִּי אֵף שֶׁאֶפְשָׁר לְפַל מִפָּנִים אֶחָד אִוּ יוֹתֵר, אֲבָל אֵיךְ אֶפְשָׁר לְפַל מְכָלָם.

חזויה לְחַהּוּא גַבְרָא דְנָטַע חָרוּבָא, אָמַר לֵהּ, וְכוּ' פְּשִׁיטָא לָךְ דְּחֵיית שְׁבַעֲיִן שָׁנִין, וְאֶכְלֶת מִנֶּה. 'חָרוּב', זֶה בְּחֵינַת זָקֵן, בְּחֵינַת עֵתִיק. כִּי חָרוּב הוּא בְרוּשִׁים, שֶׁהוּא בְּחֵינַת מְרֻדְכִי. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מְגִלָּה י:): "תַּחַת הַנֶּעְצוּץ יַעֲלֶה בְרוּשׁ" – זֶה מְרֻדְכִי. וּמְרֻדְכִי הוּא בְּחֵינַת רַב חֶסֶד, כִּי הֵם בְּמִסְפָּר הַשָּׁוֶה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת עֵתִיק. הֵינּוּ שְׂרָאָה אֶחָד שְׁעוּסָק בְּסַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת. שֶׁהֵם בְּחֵינַת עֵתִיק כַּנ"ל. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: 'מִי פְּשִׁיטָא לָךְ דְּחֵיית שְׁבַעֲיִן שָׁנִין'. 'חֵיית', זֶה בְּחֵינַת הַתְּעוּרְרוֹת הַשָּׁנָה, בְּחֵינַת דְּבוּר כַּנ"ל. הֵינּוּ, כְּלוּם בְּחֵינַת לְעוּרָר עַל יְדֵי סַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל בְּקָרֵב שָׁנִים.

ואכלת מניהו, הֵינּוּ בְּחֵינַת 'מִן הַמֶּתֵר לְפִיךְ'. הֵינּוּ שִׂיחֵיו דְּבִרְיָךְ נִשְׁמָעִים, שִׂיחֵיו הַתְּלִמִּידִים הַגּוֹנִים. [הֵינּוּ שֶׁשָּׂאֵל אוֹתוֹ, אֵיךְ אֵתָּה עוֹסֵק לְסַפֵּר סַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת גְּבוּהוֹת כְּאֵלֶּה, שֶׁל שָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת. שְׂמָא יִשְׁמְעוּ תְּלִמִּידִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, שְׂאִינָם בְּבַחֲיַנַת 'מִן הַמֶּתֵר לְפִיךְ' כַּנ"ל. וְכִי כָּבֵר נִסִּיתָ וּבְחֵינַת לְעוּרָר עַל יְדֵי סַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל בְּקָרֵב שָׁנִים, שֶׁהֵם בְּתוֹךְ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתח אומר מזהרני את ידי ל"ל צדק מצני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
זק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

השבעים שנים, שהם בחינת השבעים פנים לתורה, ועלה בידך לעוררם משנתם על-ידי-זה. כי הגיעו דבריך לתלמידים הגונים, שהם בחינת 'מן המתר לפיד', בחינת 'ואכלת מניהו' כנ"ל. עד שאתה רוצה עכשו, לעסק עוד בספרי מעשיות הגבוהים יותר, שהם ספרי מעשיות של שנים קדמוניות. ואיך אין אתה מתירא, לספר ספרי מעשיות גבוהים כאלה, אולי ישמעו תלמידים שאינם הגונים].

אמר לה, אנא עלמא בחרובא אשכחתי, הינו שאפלו
שאספר ספרי מעשיות של שנים קדמוניות, שהם בחינת חרובים כנ"ל. אני יכול להביא בחינת שכחה, שהתלמידים שאינם הגונים יהיה נשכח מהם כנ"ל. [הינו כמו שמבאר לעיל, שהצדיק שעוסק לעורר העולם מהשנה על-ידי ספרי מעשיות, השם יתברך שומרו, שדבריו יהיו נשכחין מלב התלמידים שאינם הגונים כנ"ל].

כו היכי דשתלי לי אבתי, אנא נמי שתלי לבנאי. הינו,
כמו שהולידו אותי על ידי ספרי מעשיות הנ"ל, בבחינת 'להתיר פה אלמים, להתיר פה עקרות' כנ"ל. 'הכי נמי שתלי לבנאי', הינו שעל ידי זה גם כן נולדים בנינו על ידי זה כנ"ל: [פרוש, שאמר לו שהוא מכרח לספר ספרי מעשיות כאלה, בשביל פקידות עקרות. כי כמו שאבותי עסקו בספרי מעשיות, ועל ידי זה נמשך ההולדה, בחינת פקידות עקרות כנ"ל, שעל ידי זה הולידו אותי, כן אני צריך להוליד את בני על ידי זה, כי עקר ההולדה נמשך על ידי ספרי מעשיות כנ"ל. וזהו, 'כי היכי דשתלי לי אבתי, הכי נמי שתלי לבנאי' כנ"ל]:

כָּרֶךְ רִפְתָּא, אַתְיָא לָהּ שְׁיִנְתָּא וְנִים. הֵינּוּ שְׂאֵכֵל סְעֻדָתוֹ, וְעַל יְדֵי הָאֲכִילָה, בָּא עָלָיו שְׁנָה וְנִים. הֵינּוּ, שְׂנַפְּל לְבַחֲיִנַת שְׁנָה לְפִי עֶרְךְ מִדְּרָגָתוֹ עַל־יְדֵי הָאֲכִילָה. כַּמְבֹאֵר לְעֵיל, שְׂלַפְּעָמִים עַל יְדֵי הָאֲכִילָה יְכוּל לְפַל לְבַחֲיִנַת שְׁנָה כַּנ"ל. הֲדָרָא עָלֶיהָ מְשׁוֹנִיתָא, הֵינּוּ בְּחִינַת הַסְּבוּבִים וְהַדְּמוּיוֹנוֹת שְׂמַחֲזֵרִין וְסוּבְבִין סָבִיב בְּשַׁעַת הַשְּׁנָה. וְלֹא יָדַע בְּרִיתָא, כִּי הָעוֹלָם אֵין מִכִּירִין בְּמִי שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת שְׁנָה, כִּי נִדְמָה לָהֶם שְׂעוּסָק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה, וּבְאַמְתָּהּ הַכֹּל הוּא בְּחִינַת שְׁנָה כַּנ"ל. כִּי קָם אֶתְעַר, הֵינּוּ בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְּמַטָּה. חֲזִיָּה לְהֵאִי גַבְרָא דְאָכַל מִהֵאִי חָרוּבָא, הֵינּוּ שְׂרָאָה אֹתוֹ עוֹסֵק בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת הַנ"ל. וְאָכַל מֵהֶם, הֵינּוּ בְּחִינַת מִן הַמֶּתֶר לְפִידָה.

אָמַר לָהּ, יָדַעְתָּ מָאֵן שָׁתְּלִי לְהֵאִי חָרוּבָא, הֵינּוּ שְׂמַאֲיָזָה זְמַן הוּא סִפּוּר הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. כִּי אֶפְשָׁר שְׂאֶחָד מִסִּפְּרֵי מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כְּבָר, וּבְאַמְתָּהּ לֹא הָיָה כִּי אִם לְפָנֵי אַרְבַּע שָׁנִים. אָמַר לָהּ אַבּוּהָ דְאֶבְרָא. הֵינּוּ בְּחִינַת זְקֵן, בְּחִינַת עֵתִיק. הֵינּוּ, שְׁהִשְׁיִב לוֹ, שֶׁהַסִּפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁהוּא עוֹסֵק בָּהֶם, הֵם סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל שָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת זְקֵן, בְּחִינַת עֵתִיק כַּנ"ל. אָמַר: וְדֵאִי נִימִי לִי שִׁבְעִין שָׁנִין. הֵינּוּ שְׂבּוּדָאֵי נָפַל לְבַחֲיִנַת שְׁנָה מִכָּל הַשִּׁבְעִים שָׁנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שִׁבְעִים שָׁנִים כַּנ"ל.

חֲזָא לְחַמְרָה, דְּקָא יִלְדָּה לָהּ רַמְכֵי רַמְכֵי. הֵינּוּ בְּחִינַת עֲשִׂירוֹת, בְּחִינַת: "יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גָּרָם". כִּי עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ עֲשִׂירוֹת גָּדוֹל כַּנ"ל, כִּי עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת הַנ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין מִהַשְּׁנָה כַּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה לְהַתִּיר פָּה אֱלֻמִּים לְהַתִּיר פָּה עֲקָרוֹת, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּגַלָּה יְרָאָה, וְעַל יְדֵי הַיְרָאָה נִמְשָׁךְ אֲרִיכוֹת הַיָּמִים, בְּחִינַת זְקֵן, בְּחִינַת תְּקוּנֵי עֵתִיק כַּנ"ל, וְעַל

חוק נתן ולא יעבוד
בתי
לומר מזהר רנ"ת זצ"ל "למד מצוי מקוה שיהי מצד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
חוק נתן ולא יעבוד יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ידי זה נמשך העשירות לתוך האריכות ימים כנ"ל:

וזה, פתח רבי שמעון ואמר: "עת לעשות לה" וכו' דא
תורה דלעלא דמתבטלא אי לא אתעבד בתקוני דא,
ולעתיק יומין אתמר. הינו תורה דלעלא, שהיא בחינת
התבוננות הנ"ל, שהוא מתבטל ואינו יכול להתקיים, אם אינו
נעשה על ידי בחינת תקונים הנ"ל, שהם בחינת תקוני עתיק,
בחינת אריכות ימים הנ"ל: כתיב: "אשריך ישראל מי כמוך"
וכתיב: "מי כמוך באלים ה". זה בחינת אתערותא דלתתא,
שהוא שבח של ישראל המתעוררים מלמטה, בחינת: "אשריך
ישראל מי כמוך". ואחר כך הוא אתערותא דלעלא כנ"ל, שזהו
בחינת: "מי כמוך באלים ה":

קרא לרבי אלעזר ברה וכו' ולרבי אבא, ואמר: אנן כללא
דכלא. הינו בחינת שלמות היראה, שהוא על ידי בחינת
שלשה קוין הנ"ל. בחינת: 'מורא שמים', 'מורא הרב', 'מורא אב
ואם'. נמצא, שעל ידי רבי שמעון, ורבי אלעזר בנו, ורבי אבא
תלמידו, נשלם היראה. שעל ידי זה בא אריכות ימים, בחינת
תקוני עתיק כנ"ל: אשתיקו, שמעו קלא. הינו שאותן שהיו
בבחינת שתיקה, בחינת אלמים, ולא היו יכולים לדבר על ידי
בחינת שנה כנ"ל. 'שמעו קלא', הינו בחינת התעוררות השנה,
בחינת זכאה מאן דמליל על אדנא דשמע' כנ"ל.

וארכבותה דא לדא נקשון, זה בחינת הולדה, בחינת זיווג
הגופני. כי על ידי התעוררות השנה, שהוא
בחינת להתיר פה אלמים, על ידי זה להתיר פה עקרות כנ"ל,
שזהו בחינת זיווג הנשיקין שקודם לזיווג הגופני כנ"ל: מאי קלא,
קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי. הינו בחינת ספורי מעשיות,

שְׂמֵלְבֵי שֵׁין בָּהֶם אֶת הַפָּנִים שֶׁל תּוֹרָה כַּנִּלְ. כִּי הִתְלַבְּשׁוּת הוּא
 בְּחִינַת כְּנָף, בְּחִינַת (יִשְׁעִיהָ ל) "וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ". וְעַל יְדֵי זֶה
 הִתְלַבְּשׁוּת, מְעוֹרְרִין מֵהַשָּׁנָה, וּמִתְחִילִין לְדַבֵּר, בְּבְחִינַת (קִהְלֵת י):
 "וּבַעַל כְּנָפִים יִגִּיד דְּבָר". הַכֹּל כַּנִּלְ.

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"ח:

יב יש בַּטָּחוֹן דְּסִטְרָא אַחֲרָא בְּחִינַת "מְבִטָּח בּוֹגֵד" (מְשָׁלִי כ"ה יט).
 וְעַל-יְדֵי הִתְקַשְּׁרוֹת הַזְּוֹנִים דְּקִדְשָׁה שְׁהוּא בְּשִׁבִיל הוֹלָדָה שְׁהוּא
 בְּחִינַת בַּטָּחוֹן בְּחִינַת כְּלִיּוֹת שְׁהֵם כְּלֵי הַהוֹלָדָה כַּנִּלְ בְּחִינַת:
 "בְּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ" (מְשָׁלִי ל"א יא), עַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁבֵּר הַבַּטָּחוֹן
 דְּסִטְרָא אַחֲרָא כְּחֶרֶם הַנִּשְׁבֵּר. וְעַל זֶה מְרַמֵּז מַה שְׁשׁוֹבְרִין כְּלֵי
 חֶרֶם בְּשַׁעַת הִתְקַשְּׁרוֹת הַשְּׂדוּכִים בְּבְחִינַת: "וְתַבְּטָחוּ בְּעֶשֶׂק וְנָלוּז
 וְכוּ' וְשִׁבְרָה כְּשִׁבְרֵי נֶבֶל יוֹצְרִים וְכוּ' וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ"
 וְכוּ' (יִשְׁעִיהָ ל' יב-ד). וְנִבְאָר הַדְּבָר קִצָּת כִּי עַקֵּר מֵעֲלֵת הַבַּטָּחוֹן הוּא
 לְבִטָּח בַּה' וְלַעֲשׂוֹת טוֹב כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב"
 (תְּהִלִּים ל"ז ג). דְּהֵינּוּ שְׁלֵא יִתְבַּלְבֵּל בְּתוֹרָתוֹ וְעַבּוּדָתוֹ מִחֲמַת דְּאַגַּת
 וְטִרְדַּת הַפְּרִנָּסָה, רַק יַעֲסֹק בְּתוֹרָה וְעַבּוּדָה וְיִבְטַח בְּהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ
 שְׁיִפְרִנְסוּ כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְאִם אֵינּוּ אוֹחִז בְּבַטָּחוֹן כְּזֶה שְׁיִסְלַק עַצְמוֹ
 מֵעֶסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה לְגַמְרֵי וְרוּצָה לַעֲסֹק בְּמִשְׁאֵי-וּמִתָּן אוֹ בְּמִלְאָכָה
 גַּם כֵּן, עַל כָּל פָּנִים יִקְבַּע עֵתִים לְתוֹרָה וְיִתְפַּלֵּל בְּזִמְנֵי וְכוּ' וְלֹא
 יִדְאָג וְלֹא יִתְבַּלְבֵּל מִחֲמַת דְּאַגַּת הַפְּרִנָּסָה רַק יִבְטַח בַּה'. גַּם לְעַנְיָן
 צְדָקָה וְגַמְלֵיּוֹת חֲסָדִים וְלְהוֹצִיא מָמוֹן עַל עֶסְקֵי מְצוֹת יִהְיֶה לוֹ
 בַּטָּחוֹן בַּה' שְׁיִמְלֵא מַחְסוֹרוֹ וּבְגַלְל הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרַכְהוּ ה'. וְאַפְלוּ
 אִם יוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ שְׁאֵין מַעֲשָׂיו עוֹלִים יָפֵה כְּרָאוּי אֵל יִפֹּל מִבַּטָּחוֹן
 מִחֲמַת זֶה לֹאֵר מִי אֲנֹכִי לְבִטָּח וְלִשְׁעַן בַּה' מֵאַחַר שְׁהִרְעוּתִי אֶת
 מַעֲשֵׂי כָּל-כֶּף. רַק יִבְטַח בְּחֲסֵדֵי ה' אֲשֶׁר לֹא תִמְנֶנּוּ וּבְרַחֲמָיו שְׁאֵינָם

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּתוֹכָם מִזֶּה רִנְיָת דְּזַי"ל "עֲדָךְ לֹא מִקֻּוּהָ שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן רַבְּנֵי" וְזֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

כָּלִים, שְׂיָרַחֵם עָלָיו וְיִזְיִן וְיִפְרָגֵם אֹתוֹ גַּם כֵּן כִּי "טוֹב ה' לְכָל". וְאֵל
יִטְרִיד עֲצָמוֹ בְּדַאֲגוֹת וְטְרִדוֹת הַפְּרָגָה מִחֲמַת קִטְנוֹתוֹ בְּעֵינָי
עֲצָמוֹ רַק יִתְחַזֵּק בְּבִטְחוֹן אֵיךְ שֶׁהוּא מִחֲמַת שְׁכֻנָתוֹ לְשָׁמַיִם. וְכָל
זֶה וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה הוּא בְּטָחוֹן דְּקִדְשָׁה. אֲבָל לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עוֹלָה חַם
וְשָׁלוֹם מִכָּל-שָׁכֵן אֵיזָה גְּזֵלָה וְרַמָּאוֹת אִזּוֹ לְעַסֵּק בְּזִיוּפִים וּשְׁקָרִים
וְלִסְחָר בְּסִחּוֹרוֹת מַחוּץ לְמִדְיָנָה שְׁאַסְרָם הַמַּלְכוּת, וְלִבְטַח בְּהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ שִׁיִּצִּילוֹ וְיַעֲזֹר לוֹ לְגַמֵּר הָעֵסֶק שֶׁלֹּא יִתְוַדַּע הַדְּבָר, זֶהוּ
בְּטָחוֹן דְּסִטְרָא אַחְרָא בְּחִינַת "מְבִטָּח בּוֹגֵד" הַנִּלְבָּח בְּחִינַת:
"וְתִבְטַחוּ בְּעֵשֶׂק וְנָלוֹז" וּבְטָחוֹן כְּזֶה הוּא כְּחֶרֶם הַנְּשָׁבֵר שְׂאִין בּוֹ
תְקוּהָ. וְאַפְלוּ מִי שֶׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל-וּמִתָּן בְּגְדוּלוֹת מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה
וּמְרִבָּה לְלוֹזֵת מִכֶּמֶה אֲנָשִׁים וּבּוֹטָח שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹרוֹ לְגַמֵּר
הַמִּשְׁאֵל-וּמִתָּן, גַּם זֶה הוּא בְּטָחוֹן דְּסִטְרָא אַחְרָא. אֲדַרְבָּה צָרִיךְ
לְבְטַח בְּבִטְחוֹן חָזֵק שֶׁאַפְלוּ אִם לֹא יִנְהַיֵּג מִשְׁאֵל-וּמִתָּן גְּדוֹל כְּזֶה
אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִפְרָגֵם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּרָאוּי. וְהַמְשֻׁכִּיל יִבִּין דְּבָרִים
הַרְבֵּה מִתּוֹךְ דְּבָרֵינוּ אֵיךְ לְבָרַח מִבְּטָחוֹן דְּסִטְרָא אַחְרָא שֶׁהוּא
כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה וְלְהִתְחַזֵּק בְּבִטְחוֹן דְּקִדְשָׁה אֶף אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא
וְכַנִּלְבָּח:

יג תְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הִיא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה
שְׂמֵעוֹרְרִין בְּנֵי הָעוֹלָם מִהַשָּׁנָה שֶׁלֹּא יִבְלוּ יְמֵיהֶם בְּשָׁנָה חַם
וְשָׁלוֹם. וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאִין הַדְּבָר בְּכַח גְּדוֹל וְנִמְשָׁךְ בְּטָחוֹן
וּפְקִידַת עֲקָרוֹת וְנִמְשָׁךְ יִרְאַת גְּדוּלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוּלִין מִנְּאוּף
וּמִהֶבֶל הַיְפִי וּמִחַן שֶׁל שְׁקָר וְזוֹכִין לְאַרְיִכַת יָמִים דְּקִדְשָׁה הַנִּלְבָּח
וְזוֹכִין לַעֲשִׂירוֹת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִין לְהַתְּבוֹנְנוֹת גְּדוֹל
מְאֹד בַּתּוֹרָה. וְכָל זֶה זוֹכִין עַל-יְדֵי תְּקִיעַת שׁוֹפָר שֶׁל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה
אַצֵּל הַצְּדִיקִי אֶמֶת שִׁיּוּדְעִין לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה:

סדר תשי פלוהר"ן הי"א:

תא (י) אָמַר, כָּל הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הִגִּיעוּ לַמַּעֲלָה וְלַמְדִּירָה
 שֶׁהִגִּיעוּ, אֲבָל עָמְדוּ בְּזֶה, וְאֲנִי בָרוּךְ הַשֵּׁם בְּכָל רִגַע וְרִגַע נַעֲשֶׂה
 אִישׁ אַחֵר. וְנָתַן טַעַם לָזֶה שְׁחֹלְקִין עָלָיו, כִּי הַצְּדִיק נִקְרָא אֵילָן,
 וַיֵּשׁ לוֹ שָׂרָשִׁים וְעֲנָפִים וְכוּ', וְכָל צְדִיק קֹדֶם שֶׁמִּגִּיעַ לַמְדִּירָתוֹ יֵשׁ
 עָלָיו מַחְלָקָת. כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדָרִין ז.) הֵאֵי
 תִגָּרָא דְמִיָּא לְבִדְקָא דְמִיָּא, נִמְצָא שֶׁהַמַּחְלָקָת הוּא בְּחִינַת מַיִם,
 וְהַמַּיִם הֵינּוּ הַמַּחְלָקָת מְרִימִין אוֹתוֹ. אֲבָל אֲנִי צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה עָלַי
 מַחְלָקָת תָּמִיד, כִּי אֲנִי הוֹלֵךְ בְּכָל פֶּעַם וּבְכָל רִגַע מִדְּרָגָא לְדְרָגָא.
 אֵלּוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁאֲנִי עוֹמֵד עַכְשָׁו כְּמוֹ בַּשָּׁעָה הַקּוֹדֶמֶת, לֹא הָיִיתִי
 רוֹצֶה אֶת עֲצָמִי כָּלָל בְּזֶה הָעוֹלָם:

תב שְׁמַעְתִּי מֵאֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנוּ גַם-כֵּן כְּעֵין זֶה וּבְסַגְנוֹן אַחֵר קִצַּת.
 פֶּעַם אַחַת הָיוּ אֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנוּ קוֹבְלִים לְפָנָיו שֶׁקָּשָׁה לָהֶם לְסַבֵּל
 עֲנִין הַמַּחְלָקָת וְהַרְדִּיפּוֹת וְכוּ', עָנָה וְאָמַר לָהֶם תֵּאֱמִינוּ לִי שִׁישׁ
 בְּיָדִי כַּח לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם עִם כָּל הָעוֹלָם שְׂלֵא יִהְיֶה שׁוֹם חוֹלֵק עָלַי,
 אֲבָל מֶה אֶעֱשֶׂה שִׁישׁ מִדְּרָגוֹת וְהִיכָלוֹת כְּאֵלּוֹ שְׂאִי אֶפְשָׁר לָבֹא
 אֲלֵיהֶם רַק עַל-יְדֵי מַחְלָקָת. וְהִרְאִיָּה, כִּי מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְׁלוֹם
 בְּיָדָיו הָיָה לוֹ כַּח הַמוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל אֵלָיו, כְּדַכְתִּיב
 (שְׁמוֹת ל"ה): "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כִּי הוּא הָיָה
 הַדַּעַת שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה בְּכַחוֹ לְהַקְהִיל וּלְהַמְשִׁיךְ אֶת כָּלֵם
 אֵלָיו, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן מֶה כְּתִיב (שָׁם ל"ג): "וְהִבִּיטוּ אַחֲרַי מֹשֶׁה"
 וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה מֶה שֶׁדָּרְשׁוּ וְכוּ' וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה עוֹד.
 וְכָל זֶה כִּי יֵשׁ דְּבָרִים כְּאֵלּוֹ שְׂאִי אֶפְשָׁר לָבֹא אֲלֵיהֶם רַק עַל-יְדֵי
 מַחְלָקָת שְׁחֹלְקִין עָלָיו וְכוּ'. וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה
 (סְנֵהֲדָרִין ז.): 'הֵאֵי תִגָּרָא דְמִיָּא לְבִדְקָא דְמִיָּא' שֶׁנֶּאֱמַר: "פּוֹטֵר מַיִם

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תיר - אָמַר מְנוּחָה רַבִּי יְצִי"ל "צָרָה צָרָה מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְצַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבְּנָנוּ יְהִיָּה תִיקוּן לְכַל" -
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שֶׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

רַאשִׁית מְדוּן" וְכוּ' וְכִתִּיב (דְּבָרִים כ): "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה". וְעַץ הַשָּׂדֶה (שְׁקוּרִין בִּימָל) כָּל מָה שֶׁשׁוֹפְכִין מַיִם סְבִיבוֹ בְּיוֹתֵר, הוּא גִדֵּל בְּיוֹתֵר:

גודל יקרת ראש השנה שלו:

תג (א) אָמַר, הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַכֹּל. וְהָיָה פְּלֵא אֶצְלִי מֵאַחַר שֶׁהִמְקָרְבִים שְׁלִי מֵאַמִּינִים לִי, וְלָמָּה לֹא יוֹתְרוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְקָרְבִים אֵלַי שִׁיְהִיוּ כָּלָם עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה אִישׁ לֹא יַעֲדֵר. כִּי כָּל עֲנִין שְׁלִי הוּא רַק רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה. וְהִזְהִיר לַעֲשׂוֹת כְּרוֹז שְׁכָל מִי שֶׁסָּר אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ וּמְקָרֵב אֵלָיו יְהִיָּה עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה אֶצְלוֹ, לֹא יַחְסֵר אִישׁ. וּמִי שֶׁזֹּכֵה לְהִיּוֹת עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה רָאוּי לוֹ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד. "אֲכָלוּ מִעֲדָנִים וּשְׂתוּ מִמֶּתְקִים כִּי חֲדוֹת ה' הִיא מְעֻזְכֶם", וְזֶה נֶאֱמַר עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה:

תד (ב) אָחַד אָמַר לְפָנָיו שֶׁהָיָה נִיחָא לוֹ יוֹתֵר לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ עַל שַׁבַּת תְּשׁוּבָה וְלֹא עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, כִּי אֵין לוֹ מָקוֹם לַעֲמֹד שָׁם בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ, וְגַם אֵין לוֹ אֲכִסְנִיָּא טוֹבָה לְאָכֹל וְלָלוֹן, וּמִחַמַּת זֶה דַּעְתּוֹ מְבַלְבֵּלֵת מְאֹד וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה, עַל-כֵּן הָיָה טוֹב לְפָנָיו יוֹתֵר לְהִיּוֹת אֶצְלוֹ בְּזִמְן אַחַר וְלֹא בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה. הַשִּׁיב לוֹ רַבְּנָנוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, אִם לְאָכֹל אִם שָׁלֵא לְאָכֹל, אִם לִישׁן אִם שָׁלֵא לִישׁן, אִם לְהִתְפַּלֵּל אִם שָׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל (רַצוֹנוֹ לֹא מֵר שָׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה פְּרָאוּי), אֲדָּ וְרַק שֶׁתְּהִיוּ אֶצְלִי עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה יְהִיָּה אִידָּ שִׁיְהִיָּה. (וְאָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵנוּ בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: יָא עָסִין נִיט עָסִין, יָא שְׁלֵאפִין נִיט שְׁלֵאפִין, יָא דְאוּוִינְעֵן נִיט דְאוּוִינְעֵן, אֲבִי דוֹ זְאֵלְסֵט בִּי מִיר זִיין אוּיף רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה) (וּבְאַמַּת כָּל דְּבָרִים אֵלוֹ הַנִּלְיָם הֵם רַק דְּמִיּוֹנוֹת וּפְתוּיִים שֶׁל הַבַּעַל דְּבָר, כִּי תוֹדָה לָאֵל נִרְאָה בְּחוּשׁ שְׁעַל-פִּי הָרַב מִתְפַּלְּלִין יוֹתֵר בְּכּוֹנֵה בְּכָלֵל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, מִמָּה שֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ):

סדר לקויי עצות הימני:

לו צריך האדם להסתכל מאד על דרכיו, ולהסתכל ולהתבונן היטב על כל הסבות והענינים שהשם יתברך מזמין לו ומתגלגל עמו בכל יום ויום, כי כל יום ויום יש בו מחשבה דבור ומעשה משנה מחברו. וצריך שתדע, שהשם יתברך מצמצם אלהותו מאין סוף עד אין תכלית, עד נקדת המרכז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי האדם ולפי המקום ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו. בכך צריך האדם להסתכל על כל זה, להגדיל דעתו ושכלו להסתכל ולהתבונן על כל המחשבה דבור ומעשה שהשם יתברך מזמין לו בכל יום ויום, להבין מהם הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בהם להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא; כי בכל הענינים ובכל המשאות ומתן ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם בכל יום ויום, בכלם יש בהם רמזים פרטיים שהוא יתברך מרמז לו לאדם בכל פעם להתקרב אליו, וצריך להגדיל דעתו ולהסתכל על זה היטב (שם נד).

לו אף צריך לזהר לצמצם דעתו, שלא יעמיק מחשבתו בזה יותר מדי, שלא יצא מגבול הקדושה, דהינו שלא ישוטט מחשבתו על ידי זה לחקירות ובבלבולים, חם ושלום, רק לפי שכל אנשי כן יגדיל מחשבתו בזה; וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו, כי במקלא ממך אל תדרש (שם).

לח הגבוהי קומה על-פירב הן כסילים (שם נה).

לו צריך לשמר את עצמו מאד מרבי חכמות, שלא יהיה חכמתו מרבה ממעשיו. כי עקר חזק הלב, שיתקרב אל האמת להשם יתברך ולתורתו הקדושה, הוא רק על-ידי מעשים טובים. אבל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תמוז - אמר מוהר"ת זצ"ל "צריך לצני מקוה שיהי מצד מצד רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מי ששכלו יותר ממעשיו הטובים, אין כח בלבו להכיל את שכלו בקדשה כראוי, ואז על ידי השכל הוא מחטיא ביותר. על כן צריך להתרחק מרבוי חכמות של הכל שהם חכמות העולם, וביותר צריך להתרחק מחכמת הפילוסופיא; רק לבטל את שכלו נגד אנשי-אמת שהולכים בדרך האמת כפי מה שקבלנו מרבותינו ז"ל (שם, וע' חקירות אות ו).

סדר שיחות הר"ן הי"א:

רכ פעם אחת אמר לאחד: אנלה לך סוד, שיהיה אפיקורסות גדול בעולם כי מלמעלה יבוא אפיקורסות בעולם בשביל נסיון ואני יודע שאנשים שלי גם בלא זה יתחזקו באמונה באמת וישארו קימים באמונתם, אך אני מגלה לך זאת כדי שיתחזקו יותר כשיראו שדברו מזה מקדם וכדברים האלה נשמע מפיו הקדוש במה פעמים והיה מתאנה מאד על זה ואמר: אוי, איך יוכלו לעמד אנשים מעטים נגד כל העולם:

והנה סמוך מאד אחר הסתלקותו זכרוננו לברכה, ראינו בעינינו זאת, שיתכף התחיל להתפשט אפיקורסית גדול בעולם מה שלא היה בזאת מימי קדם כי אף על פי שכבר התחיל לצמח נגע המספחת הזאת במדינות רחוקות, האפיקורסים המפרסמים דשם במפרסם, וחברו חבורים רעים בפרט ספרי המאסף וכו', אבל עדין לא נתפשטה הנגע במדינתנו עד אשר בימינו אחר הסתלקותו זכרוננו לברכה, והסתלקות עוד גדולי הצדיקים הקדושים זכרונם לברכה, פשתה נגע המספחת הרעה הזאת גם במדינתנו וכבר צוהו בכרוכיא הצדיקים והכשרים שבדורותינו אלה ואין שומע להם, כי ידם תקפה בעוונותינו הרבים או לנו מה שהגיע לנו בדורותינו אלה ועל ידי זה נצמחה הגזרה הרעה

בְּיָמֵינוּ שְׁנַמְשָׁכָה עַל יָדָם, אֹי מָה הָיָה לָנוּ וְנִתְקַיֵּם בְּעֹזֵנוּתֵינוּ
 הַרְבִּים כַּאֲשֶׁר הוֹדִיעַ אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, הַנּוֹרָא
 מִקֶּדֶם בְּרוּחַ קֹדֶשׁוֹ וְעֵדִין הוֹלְכִים וּמִתְפַּשְׁטִים בְּכָל עֵת אֹי מִי יוֹדֵעַ
 מַה יְהִיָּה בְּיָמִים הַבָּאִים וּכְבָר כְּתִבְנוּ מַה שְּׁאָמַר הוּא זְכוֹרָנוּ
 לְבִרְכָה שֶׁעַל זֶה הִתְנַבְּאוּ כָּל נְבִיאֵינוּ, בְּפֶרֶט דְּנִיָּאל שְׁאָמַר (דְּנִיָּאל
 יב"י): "יִתְבָּרְרוּ וַיִּתְּלַבְּנוּ וַיִּצְרְפוּ רַבִּים" וְכוּ' שֶׁכָּל כּוֹנְנֵתָם הָיָה
 שְׁבִאֲחֶרֶת הַיָּמִים הָאֵלֶּה יִתְנַסּוּ וַיִּצְטָרְפוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַמוּנָה שִׁיעֲמָדוּ
 וַיִּקּוּמוּ רַבִּים שִׁירְצוּ לְהַטְעוֹת אוֹתָם מִהַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵם
 הָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַמְּחַקְרִים שְׁבִיָּמֵינוּ וּמֵאַחַר שֶׁכְּבָר הוֹדִיעַ זֹאת
 מִקֶּדֶם שְׁזָה יְהִיָּה הַנְּסִיוֹן, הָיָה רָאוּי לְעַמֵּד בַּנְּסִיוֹן בְּיָדָיו, אֵף עַל
 פִּי כֵן יְהִיָּה נְסִיוֹן גָּדוֹל עַד אֲשֶׁר רַבִּים יִהְיוּ נִכְשָׁלִים מְאֹד אֲךָ אֵף
 עַל פִּי כֵן אָנוּ כּוֹתְבִים כָּל זֹאת, לְמַעַן יִדְעוּ הַחֲפִצִּים בְּאַמֶּת
 וּבְאַמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁכְּבָר הוֹדִיעַ הוּא זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, לָנוּ אֵת כָּל
 זֹאת מִקֶּדֶם, לְמַעַן יְהִיָּה לָהֶם לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ לְחִזֵּק לָבָם בְּה'
 וּבִתְוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, כַּאֲשֶׁר קִבְּלָנוּ מִרְבוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה
 בְּגִמְרָא וּפּוֹסְקִים:

סדר שְׁלֵחַת עֲרֹף הַיּוֹמִי:

(יא) הַשּׁוֹאֵל דָּבָר מִחֲבִירוֹ לֹא יֹאמַר לוֹ הַלוּיִנִי דַמְשַׁמַּע לְזִמְן מְרוּבָה
 וְאֵיכָא לְמִיחַשׁ שְׁמַא יִכְתוּב אֵלָא יֹאמַר לוֹ הַשְׂאִילֵנִי וּבִלְשׁוֹן לְעִז
 שְׂאִין חִילוּק בֵּין הַלוּיִנִי לְהַשְׂאִילֵנִי צָרִיךְ שִׁיאֲמַר תֵּן לִי: הִגָּה וּכְשִׁלּוּה
 בְּשַׁבַּת וְאֵינוּ רוֹצֵה לְהַאֲמִינוּ יִנִּיחַ מִשְׁכּוֹן אֲצִלוֹ אֲבָל לֹא יֹאמַר לוֹ הִילֵךְ מִשְׁכּוֹן
 דְּהוּי כְּעוֹבְדָא דְחוּל (ב"י בִּשְׁמֵ א"ח) כִּשְׁם שְׂאִין לוּיִן בְּשַׁבַּת כֵּךְ אֵין פּוֹרְעִין
 בְּשַׁבַּת (אֲשֶׁר"י סִימֵן קט"ו): (יז) זִימֵן אֲוֹרְחִים וְהַכִּין לָהֶם מִינֵי מַגְדִּים
 וְכַתֵּב בְּכַתֵּב כִּמָּה זִימֵן וְכִמָּה מַגְדִּים הַכִּין לָהֶם אֲסוּר לְקָרוֹתוֹ
 בְּשַׁבַּת אֲפִילוֹ אִם הוּא כְּתוּב ע"ג כּוֹתֵל גְּבוּהָ הַרְבֵּה מִשּׁוּם גְּזִירָה

זָוָה וְלֹא יִעְבֹּר

ב"ת"ח מזהר מפני חיי"ל "צדק צדקי מקוה שדף צדק מצדדי רבנו יהיה תיקון רב"ל - חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שמא יקרא בשטרי הדיוטות דהיינו שטרי חובות וחשבונות דאפילו לעיין בהם בלא קריאה אסור (הרא"ש ש"ר"ן פ' השואל וטור) אבל אם חק בכותל חקיקה שוקעת מותר אבל בטבלא ופנקס אפילו אם הוא חקוק אסור לקרותו: (יג) שטרי הדיוטות דהיינו שטרי חובות וחשבונות ואגרות של שאלת שלום אסור לקרותם ואפילו לעיין בהם בלא קריאה אסור: (יד) לקרות באגרת השלוחה לו אם אינו יודע מה כתוב בה מותר ולא יקרא בפיו אלא יעיין בה ואם הובאה בשבילו מחוץ לתחום טוב ליזהר שלא יגע בה: (טו) כותל או וילון שיש בו צורות חיות משונות או דיוקנאות של ב"א של מעשים כגון מלחמות דוד וגלית וכותבים זו צורת פלוני וזה דיוקן פלוני אסור לקרות בו בשבת: (טז) מליצות ומשלים של שיחת חולין ודברי חשק כגון ספר עמנואל וכן ספרי מלחמות אסור לקרות בהם בשבת ואף בחול אסור משום מושב לצים ועובר משום אל תפנו אל האלילים לא תפנו אל מדעתכם ובדברי חשק איכא תו משום מגרה יצר הרע ומי שחיברן ומי שהעתיקן וא"צ לומר המדפיסן מחטיאים את הרבים: הגה ונראה לדקדק הא דאסור לקרות בשיחת חולין וספורי מלחמות היינו דוקא אם כתובים בלשון לעז אבל בלשון הקודש שרי (וכנ"ל מלשון שכתבו התוספות פרק כל כתבי וכן נהגו להקל בזה): (יז) אסור ללמוד בשבת ויו"ט זולת בד"ת ואפילו בספרי חכמות אסור ויש מי שמתיר וע"פ סברתו מותר להביט באצטרלו"ב בשבת (ולהפכה ולטלטלה כדלקמן סימן ש"ח): (יח) לשאול מן השד מה שמותר בחול מותר בשבת: (יט) סחורה הנפסדת בשבת ע"י גשמים או ד"א או אתי בידקא (פ"י נחל או אגם מים) דמיא ומפסיד ממונו או שנתרועעה חבית של יין והולך לאיבוד מותר לקרות אינו יהודי אע"פ שודאי יודע שהאינו יהודי יציל הממון. (ולכסות

סחורה או פירות או ד"א מפני הגשמים עיין לקמן סימן של"ה סעיף ז') וכן מותר לומר לאינו יהודי כל המציל אינו מפסיד כמו בדליקה שהתירו לומר כל המכבה אינו מפסיד ויש מי שאומר שלא התירו אלא בדליקה דוקא (ועיין לעיל סימן של"ד): (כ) ישראל שאמר לאינו יהודי לעשות לו מלאכה בשבת מותר לו ליהנות בה לערב בכדי שיעשו: (כא) אסור לומר לאינו יהודי בשבת הילך בשר זה ובשל אותו לצרכך ואפילו אין מזונותיו עליו: הגה אבל מותר לומר לו לעשות מלאכה לעצמו (הגהות מרדכי פ"ה ורמב"ן פרשת בא אל פרעה): (כב) כל שבות דרבנן מותר בין השמשות לצורך מצוה כגון לומר לאינו יהודי להדליק לו נר בין השמשות או אם היה טרוד והוצרך לעשר (בין השמשות): הגה כל דבר שאסור לומר לאינו יהודי לעשותו בשבת אסור לרמוז לו לעשותו אבל מותר לרמוז לו לעשות מלאכה אחר שבת (א"ז). אינם יהודים המביאים תבואה בשבת לישראל שחייבים להם והישראל נותן לו מפתחו לאוצרו והאינו יהודי נותנו לשם ומודדים ומונים יש מי שמתיר משום דאינו יהודי במלאכת עצמו עוסק ואינו של ישראל עד אחר המדידה ושיחשוב עמו אח"כ וכן אינם יהודים העושים גבינות בשבת והישראל רואה ויקנה אותם ממנו דמכיל מקום הא"י אדעתא דנפשיה קעביד ואע"פ שהישראל עומד בעדר חודש או חדשיים ואדעתא למכרם לישראל קא עביד שרי (בית יוסף בשם האגודה):

סדר לקוטי תפלות היומי:

תתט: וּבִכְן בָּאתִי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, רְבוּן כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת, שְׁתִּמְלֵא רַחֲמִים עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט עַל נְשַׁמְתֵי הָעֲנִיָּה וְהַדָּלָה עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרָעִים, אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לַפֶּשַׁע נְגִדְךָ, חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר זֶה יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה אֲשֶׁר נְשַׁמְתִּי הוֹלַכְתָּ נָעָה וְנָדָה, וְנִתְרַחֵקָה וְנִתְגַּרְשָׁה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בית כ... זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר מִזֶּה מִקֻּדְשׁוֹ שֶׁל מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל...
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר עַי הוּצֵאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

מִן הַשְּׂדֵה הַקְּדוּשָׁה, שְׁשֵׁם גְּדִלִים כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, וַיִּצְאָה
בַּגּוֹלָה וַאִין לָהּ מִכִּיר, וְהִיא הוֹלֶכֶת וּמְטַרְפֶּת, וַאִין לָהּ "מְנוּחַ לְבָב
רְגֵלָהּ, כָּל רוֹדְפֶיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים" וּמָה אֶעֱשֶׂה וְעוֹזְנוֹתִי
גָּרְמוּ כָּל אֵלֶּה וַיּוֹתֵר מִזֶּה לֹּלֵא רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ אֲזִ אֲבַדְתִּי בְּעֵנֵי
חֲלִילָה וְעַתָּה אֵיךְ יוּכַל עֶבֶד אֲדוֹנֵי זֶה לְדַבֵּר עִם אֲדוֹנֵי זֶה, מֵאַחַר
שֶׁאֲנִי רַחוּק מִנְּשָׁמְתִי כָּל כֶּף, וַאִיךְ יוּכַל גְּלֵם סְרוּחַ מְבֻלְבָּל וּמְטַרְף
לְדַבֵּר דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, עַל כֵּן אִין לִי שׁוּם תִּקְוָה לָשׁוּב וּלְהִתְחַנֵּן,
כִּי אִם עַל יְדֵי בַעַל הַשְּׂדֵה הָאֲמֵתִי וְעַל זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי
וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי, לְהַפִּיל תְּחִנָּתִי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, בְּלֵב נִשְׁבָּר
וְנִדְכָּא, בְּלֵב קָרוֹעַ וּמְרֵתָח, בְּלֵב חָרָד וְנֶאֱנָח, בְּלַעְגֵי שְׂפָה וּבְלִשׁוֹן
עֲלֻגִים, צוּפָה וּמְבִיט וּמִיַּחַל וּמְחַכֶּה לְרַחֲמֶיךָ וַחֲנִינּוֹתֶיךָ הָאֲמֵתִיּוֹת,
יּוֹשֵׁב וְדוֹמָם לְתִשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עֵינַי, כִּי אִין לִי פֶה לְדַבֵּר וְלֹא מִצַּח
לְהָרִים רֹאשׁ, כִּי קִלְקַלְתִּי וְשַׁחַתְתִּי בְיָדַי כָּל טוֹבוֹתֶיךָ וְעֲצוֹתֶיךָ
הַקְּדוּשׁוֹת אֲשֶׁר הִשְׁפַּעְתָּ עָלַי בְּכָל עֵת, וְעַתָּה מָה יֵשׁ לִי עוֹד צְדָקָה
וְלִזְעַק עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ:

תִּתֵּי: רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנְשָׁמְתִי כִּי אֲתָה
לְבַד יוֹדֵעַ עֲצֵם הַרְחָמְנוֹת שְׁעֲלִיָּהֶם, זֶה יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה יִהְיוּ
מֵעִידָה וְרַחֲמֶיךָ עַל נְשָׁמְתִי הַפְּגוּמָה מְאֹד וְעַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת הָעֶרְמוֹת
דְּאִזְלִין עֲרִטְלָאִין בְּעוֹזְנוֹתֵי הַרְבִּים אֹי אֹי אֹי, מָה אֹמֵר מָה
אֲדַבֵּר, אֹי אֹי אֹי מְתִי אֲזַכֶּה לְתִקּוּן פְּגָמִים גְּדוֹלִים גְּבוּהִים
וְעֲצוּמִים כְּאֵלֶּה, אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי בְּמָקוֹם שְׂפָגַמְתִּי חֲמַל וְרַחֵם
עַל נְשָׁמוֹתֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל כָּל נְשָׁמוֹת וְרוּחֹת
וְנַפְשׁוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, וְתֵן לָנוּ בַעַל שְׂדֵה אֲמֵתִי שְׁיוּכַל לְעַסֵּק
בְּתִיקוּן נַפְשָׁנוּ וְרוּחָנוּ וְנְשָׁמְתֵינוּ, שְׁיִהְיֶה לּוֹ כַח לְתִקּוּן כָּל הַנְּשָׁמוֹת
שֶׁל הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, לְהַכְנִים כָּל הַנְּשָׁמוֹת מִחוּץ לְפָנִים, לְתוֹךְ

הַשְּׁדָה הַקְּדוּשָׁה, וְלַעֲסֹק בְּכֹל תְּקוּנֵיהֶם וְצָרְכֵיהֶם לְזָרְעָם וּלְנַטְעָם
 וּלְהַשְׁקוֹתָם וּלְגַדְלָם וּלְהַצְמִיחָם וּלְהַרְבּוֹת פְּרוּתֵיהֶם וּלְהַתֵּן הַרְחָקָה
 כְּרֵאוֹי בֵּין כָּל הָאֵילָנוֹת וְהָעֲשָׂבִים שֶׁלֹּא יִכְחִישׁוּ אֶחָד אֶת חֵבְרוֹ חֵם
 וְשָׁלוֹם, וְיָקִים מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "יֵשֶׁם מִדְּבַר לְאַגַּם מַיִם, וְאָרִץ
 צִיָּה לְמוֹצְאֵי מַיִם וַיּוֹשֶׁב שָׁם רְעֵבִים וַיְכוּנְנוּ עֵיר מוֹשָׁב, וַיִּזְרְעוּ
 שָׂדוֹת וַיִּטְעוּ כְרָמִים, וַיַּעֲשׂוּ פְרֵי תְבוּאָה וַיְבָרְכֶם וַיִּרְבוּ מְאֹד
 וּבְהִמָּתָם לֹא יִמְעִיט":

תִּתִּיא: וּתְרַחֵם בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים עַל הַצְּדִיקֵי אֲמַת הָעוֹסְקִים בְּתַקּוּן
 הַשְּׁדָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּקְרָאִים בְּעֲלֵי הַשְּׁדָה, וְעַל כָּל יוֹצְאֵי חֲלְצֵיהֶם וְעַל
 כָּל הַתְּלוּיִים בָּהֶם, וְתִשְׁמְרֵם וְתִצְיֵלֵם מִכָּל אוֹיְבֵיהֶם וּמִכָּל שׂוֹנְאֵיהֶם
 וּמִכָּל רוֹדְפֵיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַהֲתַגְּרוֹת שְׁמַתְגָּרִין בָּהֶם, וְגִדְל
 הַשְּׂנֵאָה וְהַקְּנֵאָה וְהַיִּסּוּרִים וְהַרְדִּיפּוֹת שֶׁבָּאִים עֲלֵיהֶם עַל־יְדֵי־זָה
 חוּם וְחַמַּל עֲלֵיהֶם וְעָלִינוּ וְאָמַר לְצָרוֹתֵיהֶם דִּי, וְשִׁמְרֵם וְהַצִּילֵם,
 הַחַיִּים וְקִיּוּמָם, וְחִזְקֵם וְאַמְצֵם וּבָרְכֶם, בְּאִפְנֵי שְׁיֹכְלוּ לַעֲסֹק בְּתַקּוּנָנוּ
 וּבְתַקּוּן כָּל הַשְּׁדָה כְּפֹה רַחֵם מְלֵא רַחֲמִים עַל נְשָׁמוֹת עֲשׂוֹקוֹת
 כְּאֵלוֹ, עַל נְשָׁמוֹת רַחֲוֹקוֹת מִתַּקּוּן זֶה כְּפֹה וְכְפֹה מֵאוֹת שָׁנִים,
 וְכְפֹה גְּלָגוּלִים עֹבְרוֹ עֲלֵיהֶם, וְכְפֹה יִסּוּרִין וְצָרוֹת וְהַרְפַּתְקָאוֹת
 עֹבְרוֹ עֲלֵיהֶם בְּכָל גְּלָגוּל וְגְלָגוּל חַמַּל עַל נְשָׁמוֹת עֵיפּוֹת וְנִרְדְּפוֹת,
 וּבְפָרֵט עַל נְשָׁמוֹת הָעֲרָמוֹת דְּאֲזַלִּין עַרְטֵלְאִין, שְׂאִינָם יְכוּלִים
 לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּשׂוּם גּוֹף, אֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ עֲצָם הַרְחֲמָנוֹת שֶׁעֲלֵיהֶם
 חַמַּל עַל דְּמַעְתָּם וְצַעֲקָתָם, חַמַּל עַל אֲנַחְתָּם וּגְנִיחָתָם וְאֲנַקְתָּם,
 חַמַּל עַל צַעֲרָם הַמֵּר, חַמַּל עַל טְלוּלָם הַקְּשָׁה וְהַכָּבֵד מְאֹד אֲשֶׁר
 "כָּשֶׁל כַּח הַסֶּבֶל" חַמַּל עֲלֵיהֶם לְמַעַן שְׂמֵחָ, לְמַעַן רַחֲמֵיךָ הַרְבִּים
 לְבַד, כִּי אִין בָּנוּ כַּח וְדַעַת לְהַתְּפִלֵּל עֲלֵיהֶם וְעָלִינוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ
 וְלֹא לְמַעַנְנוּ, וְאַל תִּזְכֹּר לָהֶם וְלָנוּ עוֹזְנוֹתֵינוּ "מִהֲרָ יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֵיךָ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תכב - זמנר מוזהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
זמנר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כי דלוננו מאד", עזרנו כי עליך נשעננו:

תתיב: וזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת עד שיאירו עיני בעל השדה, ותהיה השדה נקראת שדה צופים ולא תהיה נקראת חם ושלוש שדה בוכים, שתעזר ותושיע ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים שיהיה כח להבעל השדה להיות צופה ומביט ומסתכל על כל אחד ואחד מישראל הרחוק מן התכלית להביאו אל התכלית האמתית, שיזכה כל אחד לסתם עיניו ודעתו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, עד שיהיה נכלל תמיד בתכלית הבטול ברצוא ושוב בתוך התכלית האמתית שהוא כלו אחד כלו טוב, באפן שיזכה כל אחד ואחד מישראל לכלל תפלתו באחד עזרנו טוב לכל שנזכה לבטל כל גשמיותנו עד שנזכה לבטל עצמנו לגמרי לכל באחדותך באמת שהוא כלו טוב תמיד, עד שתהיה תפלתנו בתכלית השלמות כלולה יחד מתחלתה ועד סופה בתכלית האחדות ולא נשכח שום אות ודבור של התפלה לעולם ואפלו כשנעמד בסוף התפלה, נזכר עדין את אות ודבור הראשון של התפלה ולא נלך ולא נעבר ולא נפסק לעולם מאות ודבור הראשון של התפלה, אפלו כשנבוא לסוף התפלה ולא נעשה שום פרוד והבדל והרחקה בין דבורי התפלה הקדושה, רק כל התפלה כלה תהיה כלולה ומחברת ומקשרת יחד מראשה לסופה, ומסופה לראשה, בתכלית האחדות בתכלית השלמות, כי כלו אחד כלו טוב, ועל ידי זה נזכה לסדר ולומר לפניך בכל יום ויום שירות ותשבחות ותפלות ותחנונות ובקשות ודוויים ופיוסים הרבה בפה מלא, בכונה גדולה, בתכלית כוונת הלב באמת ברצונה הטוב וכך יהיו כלולים יחד בשמך המיוחד בתכלית האחדות עד אשר תשמע שועתנו ותאזין תפלותינו ותקשיב תחנותינו, ותמלא כל

מִשְׁאַלֹּתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, שְׁנוּכָה חֵישׁ קַל מְהֵרָה לְשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וְלִהְיוֹת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת וְתָשִׁים
חֲלֻקְנוּ עִם הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים הַיּוֹשְׁבִים לְפָנֶיךָ בְּגֵן עֵדֶן, וְתִשְׁעַשְׂע
עִם נַפְשֵׁנוּ לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֵצַח נְצָחִים וְנוֹכָה וְנִחְיָה וְנִרְאָה וְנִירָשׁ
טוֹבָה וּבְרָכָה לְשָׁנֵי יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: